A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (nagytanács)

2021. november 9.*

„Előzetes döntéshozatal – Közös menekültügyi és kiegészítő védelem nyújtására vonatkozó politika – A harmadik országbeli állampolgárok vagy a hontalan személyek által a nemzetközi védelemben való részesüléshez teljesítendő feltételekre vonatkozó szabályok – 2011/95/EU irányelv – A 3. és 23. cikk – A tagállamok által a menedékjognak vagy a kiegészítő védelemnek a nemzetközi védelemben részesülő személy családtagjaira történő kiterjesztése céljából bevezethető vagy fenntartható, kedvezőbb szabályok – Valamely szülő menekült jogállásának származékos jogként való elismerése kiskorú gyermeke számára – A család egységének fenntartása – A gyermek mindenek felett álló érdeke”

A C-91/20. sz. ügyben,

az EUMSZ 267. cikk alapján benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem tárgyában, amelyet a Bundesverwaltungsgericht (szövetségi közigazgatási bíróság, Németország) a Bírósághoz 2020. február 24-én érkezett, 2019. december 18-i határozatával terjesztett elő az

LW

és

a **Bundesrepublik Deutschland**

között folyamatban lévő eljárásban,

A BÍRÓSÁG (nagytanács),

tagjai: K. Lenaerts elnök, L. Bay Larsen elnökhelyettes, K. Jürimäe, C. Lycourgos, E. Regan, N. Jääskinen és J. Passer tanácselnökök, M. Ilešič (előadó), J.-C. Bonichot, A. Kumin és N. Wahl bírák,

főtanácsnok: J. Richard de la Tour,

hivatalvezető: D. Dittert egységvezető,

tekintettel az írásbeli szakaszra és a 2021. február 22-i tárgyalásra,

figyelembe véve a következők által előterjesztett észrevételeket:

– LW képviseletében F. Schleicher Rechtsanwalt,

* Az eljárás nyelve: német.

– a német kormány képviseletében J. Möller és R. Kanitz, meghatalmazotti minőségben,

– a belga kormány képviseletében M. Jacobs és M. Van Regemorter, meghatalmazotti minőségben,

– a lengyel kormány képviseletében B. Majczyna, meghatalmazotti minőségben,

– az Európai Bizottság képviseletében G. Wils és A. Azema, meghatalmazotti minőségben,

a főtanácsnok indítványának a 2021. május 12-i tárgyaláson történt meghallgatását követően,

meghozta a következő

Ítéletet

1 Az előzetes döntéshozatal iránti kérelem a harmadik országbeli állampolgárok és hontalan személyek nemzetközi védelemre jogosultként való elismerésére, az egységes menekült- vagy kiegészítő védelmet biztosító jogállásra, valamint a nyújtott védelem tartalmára vonatkozó szabályokról szóló, 2011. december 13-i 2011/95/EU európai parlament és tanácsi irányelv (HL 2011. L 337., 9. o.; helyesbítések: HL 2017. L 167., 58. o.; HL 2019. L 19., 20. o.) 3. cikkének és 23. cikke (2) bekezdésének az értelmezésére vonatkozik.

2 E kérelmet az LW és a Bundesrepublik Deutschland (Németországi Szövetségi Köztársaság) között a Bundesamt für Migration und Flüchtlinge (szövetségi bevándorlási és menekültügyi hivatal, Németország; a továbbiakban: Hivatal) által hozott, az érdekelt számára a menedékjog biztosítását megtagadó határozat tárgyában folyamatban lévő jogvita keretében terjesztették elő.

Jogi háttér

A nemzetközi jog

3 A menekültek helyzetére vonatkozó, 1951. július 28-án Genfben aláírt egyezmény (*Recueil des traités des Nations unies* [1954], 189. kötet, 150. o., 2545. sz.; kihirdette: az 1989. évi 15. tvr.; a továbbiakban: Genfi Egyezmény) 1. cikke A. pontja (2) bekezdése a következőképpen szól:

„Az Egyezmény alkalmazásában a »menekült« fogalma alkalmazandó minden olyan személyre, aki:

[…]

(2) Aki […] faji, vallási okok, nemzeti hovatartozása, illetve meghatározott társadalmi csoporthoz való tartozása, avagy politikai meggyőződése miatti üldözéstől való megalapozott félelme miatt az állampolgársága szerinti országon kívül tartózkodik, és nem tudja, vagy az üldözéstől való félelmében nem kívánja annak az országnak a védelmét igénybe venni; vagy aki állampolgársággal nem rendelkezve és korábbi szokásos tartózkodási helyén kívül tartózkodva ilyen események következtében nem tud, vagy az üldözéstől való félelmében nem akar oda visszatérni.

Olyan személy esetében, aki több állampolgársággal rendelkezik, az »állampolgársága szerinti ország« kifejezés jelenti mindazokat az országokat, amelyeknek e személy állampolgára és nem tekinthető az

állampolgársága szerinti ország védelmét nélkülöző személynek, az, aki megalapozott félelmen alapuló okok nélkül nem vette igénybe azon országok valamelyikének védelmét, amelynek állampolgára.”

Az uniós jog

4 A 2011/95 irányelv „átdolgozta” a harmadik országok állampolgárainak, illetve a hontalan személyeknek menekültként vagy a más okból nemzetközi védelemre jogosultként való elismerésének feltételeiről [helyesen: feltételeire] és az e státuszok tartalmára vonatkozó minimumszabályokról szóló, 2004. április 29-i 2004/83/EK tanácsi irányelvet (HL 2004. L 304., 12. o.; magyar nyelvű különkiadás 19. fejezet, 7. kötet, 96. o.).

5 A 2011/95 irányelv (4), (12), (14), (16), (18), (19), (36) és (38) preambulumbekezdésének szövege a következő:

„(4) A genfi egyezmény és a jegyzőkönyv a menekültek védelmét szolgáló nemzetközi jogi rendszer sarokkövét képezi.

[…]

(12) Ezen irányelv legfőbb célja egyrészről annak biztosítása, hogy valamennyi tagállamban azonos feltételeket alkalmazzanak a nemzetközi védelemre valóban rászorulók beazonosítására, másrészről annak elősegítése, hogy e személyek valamennyi tagállamban hozzáférhessenek az ellátások egy minimális szintjéhez.

[…]

(14) A tagállamok az ezen irányelvben rögzített szabályoknál kedvezőbb rendelkezéseket vezethetnek be vagy tarthatnak fenn azon harmadik országbeli állampolgárok vagy hontalan személyek vonatkozásában, akik valamely tagállam területén nemzetközi védelmet keresnek, amennyiben az ilyen kérelem alapjául az szolgál, hogy az érintett személy a [G]enfi [E]gyezmény 1. cikkének A. pontja értelmében menekült, vagy kiegészítő védelemre jogosult személy.

[…]

(16) Ez az irányelv tiszteletben tartja az alapvető jogokat, és szem előtt tartja különösen az Európai Unió Alapjogi Chartája által elismert elveket. Így biztosítani kívánja különösen az emberi méltóság, valamint a menedékkérők és az őket kísérő családtagjaik menedékhez való jogának teljes körű tiszteletben tartását, valamint elő kívánja mozdítani e Charta 1., 7., 11., 14., 15., 16., 18., 21., 24., 34. és 35. cikke alkalmazását, ezért ennek megfelelően kell végrehajtani.

[…]

(18) Ezen irányelv végrehajtása során a tagállamoknak figyelembe kell venniük „a gyermek mindenek felett álló érdekét”, összhangban az Egyesült Nemzetek […] a gyermek jogairól szóló [1989. november 20-án New Yorkban megkötött] egyezményével *[(Recueil des traités des Nations unies*, 1577. kötet, 3. o.)]. A mindenek felett álló érdekének vizsgálatakor a tagállamoknak megfelelően tekintetbe kell venniük különösen a család egységének elvét […]

(19) Ki kell terjeszteni a családtag fogalmát, figyelembe véve […] a gyermek mindenek felett álló érdekének szentelendő külön figyelmet.

[…]

(36) A menekültek családtagjai azon puszta tényből kifolyólag, hogy a menekült személlyel rokonsági kapcsolatban állnak, általában olyan fokú üldöztetésnek vannak kitéve, ami a menekültjogállás elismeréséhez alapul szolgálhat.

[…]

(38) Az ezen irányelvben foglalt jogosultságokról történő döntéshozatal során a tagállamoknak kellő figyelemmel kell lenniük a gyermek mindenek felett álló érdekére és azon közeli hozzátartozók nemzetközi védelemben részesülő személytől való egyedi függőségi helyzetére, akik már a tagállamban tartózkodnak, és nem családtagjai a nemzetközi védelemben részesülő személynek. Kivételes körülmények fennállása esetén, ha a nemzetközi védelemben részesülő személy közeli hozzátartozója házas kiskorú, akit azonban nem kísér házastársa, a tagállamok tekinthetik úgy, hogy a kiskorú mindenek felett álló érdekei ahhoz fűződnek, hogy az eredeti családjával maradjon.”

6 Ezen irányelv „Fogalommeghatározások” címet viselő 2. cikke a következőket mondja ki:

„Ezen irányelv alkalmazásában az alábbi fogalommeghatározások alkalmazandók:

[…]

d) »menekült«: harmadik ország olyan állampolgára, aki faji, illetőleg vallási okok, nemzeti hovatartozása, politikai meggyőződése avagy meghatározott társadalmi csoporthoz való tartozása miatti üldöztetéstől való megalapozott félelme miatt az állampolgársága szerinti országon kívül tartózkodik, és nem tudja, vagy az üldöztetéstől való félelmében nem kívánja annak az országnak a védelmét igénybe venni; vagy olyan hontalan személy, aki korábbi szokásos tartózkodási helyén kívül tartózkodva a fenti okoknál fogva nem tud, vagy az üldöztetéstől való félelmében nem akar oda visszatérni, és akire a 12. cikk nem vonatkozik;

[…]

j) »családtag«: a nemzetközi védelemben részesülő személy alábbi olyan családtagjai, akik a nemzetközi védelem iránti kérelemmel összefüggésben a kérdéses tagállamban tartózkodnak, amennyiben a családi kötelék már a származási országban is fennállt:

– a nemzetközi védelemben részesülő személy házastársa vagy nőtlen/hajadon élettársa […],

– az első franciabekezdésben említett párok, valamint a nemzetközi védelemben részesülő személy kiskorú, nem házas gyermekei, függetlenül attól, hogy házasságban vagy házasságon kívül születtek, vagy nemzeti jogszabályok értelmében örökbe fogadták őket,

– […] a nemzetközi védelemben részesülő személy […] apja, az anyja vagy az érte jogszabály vagy az érintett tagállam gyakorlata alapján felelős egyéb felnőtt […];

k) »kiskorú«: a 18. életévét be nem töltött harmadik országbeli állampolgár vagy hontalan személy;

[…]

n) »származási ország«: az állampolgárság, illetve hontalan személyek esetében a korábbi szokásos tartózkodási hely szerinti ország vagy országok.”

7 Az említett irányelvnek a „Kedvezőbb elbírálás elve” címet viselő 3. cikke a következőképpen rendelkezik:

„A tagállamok kedvezőbb szabályokat vezethetnek be, illetve tarthatnak fenn annak meghatározására, hogy ki minősül menekültnek, illetve kiegészítő védelemre jogosult személynek, valamint a nemzetközi védelem tartalmának meghatározására, amennyiben e vonatkozó szabályok összeegyeztethetők ezen irányelvvel.”

8 A 2011/95 irányelv „A tények és körülmények értékelése” című 4. cikke (3) bekezdésének e) pontja a következőket írja elő:

„A nemzetközi védelem iránti kérelem értékelése egyedi alapon, a következők figyelembevételével történik:

[…]

e) azon kérdés megválaszolása, hogy észszerűen elvárható-e a kérelmezőtől, hogy egy olyan másik állam védelmét vegye igénybe, amelynek állampolgárságát megszerezheti.”

9 Ezen irányelvnek a „Kizáró okok” című 12. cikke a következőképpen rendelkezik:

„(1) A harmadik országbeli állampolgár vagy hontalan személy nem ismerhető el menekültként, amennyiben az érintett személy(t):

a) a genfi egyezmény 1. cikkének D. pontja szerint nem az Egyesült Nemzetek Menekültügyi [Főbiztosa Hivatalának] [(UNHCR)], hanem az Egyesült Nemzetek valamely más szervének vagy ügynökségének védelmében vagy támogatásában részesül. Amennyiben e védelem vagy támogatás bármely okból anélkül szűnt meg, hogy e személyek helyzetét az Egyesült Nemzetek Közgyűlésének megfelelő határozataival összhangban véglegesen rendezték volna, e személyeket *ipso facto* megilletik az ezen irányelv által biztosított ellátások [helyesen: előnyök];

b) a tartózkodási helye szerinti ország hatáskörrel rendelkező hatóságai olyan személyként ismerték el, akit az érintett ország állampolgáraiéval megegyező vagy az azokéval egyenértékű jogok és kötelezettségek illetnek meg.

(2) A harmadik országbeli állampolgár vagy hontalan személy nem ismerhető el menekültként, amennyiben nyomós okkal feltételezhető, hogy az érintett személy:

a) béke elleni, háborús, vagy emberiség elleni, az ilyen bűncselekményekről rendelkező nemzetközi okmányokban meghatározott bűncselekményt követett el;

b) a menedéket nyújtó országon kívül, az országba menekültként történő befogadását – vagyis a menekültként való elismerésen alapuló tartózkodási engedély kiállításának időpontját – megelőzően súlyos, nem politikai bűncselekményt követett el; a különösen kegyetlen cselekmények akkor is súlyos, nem politikai bűncselekménynek minősíthetők, ha azokat állítólagos politikai célból követték el;

c) az Egyesült Nemzetek – az Egyesült Nemzetek Alapokmányának preambulumában, illetve 1. és 2. cikkében meghatározott – céljaiba és elveibe ütköző cselekményekben bűnös.

(3) Az (2) bekezdés rendelkezéseit az abban említett bűncselekmények vagy cselekmények felbujtóira, illetve az azok elkövetésében bármilyen módon részt vevő személyekre is alkalmazni kell.”

10 Az említett irányelvnek „A család egységének fenntartása” című 23. cikke a következőképpen rendelkezik:

„(1) A tagállamok biztosítják a család egységének fenntarthatóságát.

(2) A tagállamok biztosítják, hogy a nemzetközi védelemben részesülő személy azon családtagjai, akik személyükben nem jogosultak ilyen védelemre, a nemzeti eljárásokkal összhangban igényelhessék a 24–35. cikkben említett ellátásokat [helyesen: előnyöket], amennyiben mindez összeegyeztethető a családtag személyes jogállásával.

(3) Az (1) és (2) bekezdés nem alkalmazható, amennyiben a családtagot a III. és V. fejezet alapján kizárták, vagy ki kell zárni a nemzetközi védelemből.

(4) Az (1) és (2) bekezdés ellenére, a tagállamok nemzetbiztonsági vagy közrendi okokból megtagadhatják, korlátozhatják vagy visszavonhatják az azokban említett ellátásokat [helyesen: előnyöket].

(5) A tagállamok határozhatnak úgy, hogy e cikk azon egyéb közeli hozzátartozókra is alkalmazandó, akik a származási ország elhagyásának időpontjában a családdal együtt éltek, és akik ezen időpontban teljes mértékben vagy nagy részben a nemzetközi védelemben részesülő személy eltartottjai voltak.”

A német jog

11 Az 1992. június 26-i Asylgesetz (a menedékjogról szóló törvény) (BGBl. 1992. I., 1126. o.) 2008. szeptember 2-án kihirdetett (BGBl. 2008. I, 1798. o.), az alapeljárásra alkalmazandó változata (a továbbiakban: AsylG) 3. §-ának (1) bekezdése a következőképpen rendelkezik:

„A külföldi a [Genfi Egyezmény] értelmében vett menekült, ha

(1) faji, illetőleg vallási okok, nemzeti hovatartozása, politikai meggyőződése avagy meghatározott társadalmi csoporthoz való tartozása miatti üldöztetéstől való megalapozott félelme miatt

(2) azon országon (származási ország) kívül tartózkodik,
a) amelynek az állampolgára, és nem tudja, vagy az üldözéstől való félelmében nem kívánja ezen ország védelmét igénybe venni,

[…]”

12 Az AsylG 26. §-ának (2) bekezdése a következőképpen rendelkezik:

„A menedékjoggal rendelkező személynek a menedékjog iránti kérelme benyújtásának időpontjában kiskorú és nem házas gyermeke menedékjogát kérelmére elismerik, ha a külföldi személy menedékjogának elismerése ellen nincs helye jogorvoslatnak, és ez az elismerés nem vonható vissza.”

13 Az AsylG 26. §-ának (4) bekezdése kizárja az e cikk alapján nyújtott előnyök alól többek között azon személyeket, akikre a 2011/95 irányelv 12. cikkének (2) bekezdésében előírt kizáró okok valamelyike vonatkozik.

14 Az AsylG 26. §-ának (5) bekezdése a következőképpen rendelkezik:

„A nemzetközi védelemben részesülő személyeknek az (1)–(3) bekezdés értelmében vett családtagjaira az (1)–(4) bekezdés megfelelően alkalmazandó. A menedékjog jogosultja helyébe a menekült jogállás vagy kiegészítő védelmi jogállás fogalma lép. […]”

Az alapeljárás és az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

15 Az alapeljárás felperese 2017-ben Németországban született egy tunéziai anya és egy szíriai apa gyermekeként.

16 Az alapeljárás felperese tunéziai állampolgársággal rendelkezik. Nem nyert megállapítást, hogy szír állampolgársággal is rendelkezik-e.

17 2015 októberében a Hivatal az alapeljárás felperesének apja számára menekült jogállást biztosított. A Hivatal nem adott helyt azon nemzetközi védelem iránti kérelemnek, amelyet az alapeljárás felperesének líbiai születésű anyja nyújtott be, aki úgy nyilatkozott, hogy ezen állam elhagyásáig ott rendelkezett szokásos tartózkodási hellyel.

18 2017. szeptember 15-i határozatával a Hivatal mint „nyilvánvalóan megalapozatlant” elutasította az alapeljárás felperese nevében annak születését követően benyújtott nemzetközi védelem iránti kérelmet.

19 2019. január 17-i ítéletével a Verwaltungsgericht Cottbus (cottbusi közigazgatási bíróság, Németország) megsemmisítette ezt a határozatot abban a részében, amelyben az mint „nyilvánvalóan megalapozatlant”, és nem mint „megalapozatlant” utasította el az alapeljárás felperesének menedékjog iránti kérelmét, és a keresetet ezt meghaladó részében elutasította. E bíróság úgy ítélte meg, hogy az alapeljárás felperese nem felel meg a menekült jogállás elismerésével kapcsolatos feltételeknek, mivel Tunéziában, – legalábbis egyik – származási országában nem kell megalapozottan üldöztetéstől félnie. Egyébiránt az említett bíróság úgy vélte, hogy e felperes számára az AsylG 26. §-ának (2) és (5) bekezdése alapján sem ismerhető el menekült jogállás az apjának Németországban biztosított menekült jogállás alapján a családnak biztosítandó védelem jogcímén. Ugyanezen bíróság ugyanis úgy ítélte meg, hogy ellentétes lenne a nemzetközi védelem szubszidiaritásának elvével, ha kiterjesztenék a nemzetközi védelemre való jogosultságot azokra a személyekre, akik egy védelem biztosítására képes állam állampolgáraként nem tartoznak az ilyen védelemre szoruló személyek kategóriájába.

20 Ezen ítélettel szemben az alapeljárás felperese felülvizsgálati kérelmet nyújtott be a kérdést előterjesztő bírósághoz, a Bundesverwaltungsgerichthez (szövetségi közigazgatási bíróság, Németország).

21 E kérelem keretében az alapeljárás felperese úgy érvel, hogy az eltérő állampolgárságú szülők kiskorú gyermekei esetében akkor is el kell ismerni az AsylG 26. §-a (2) bekezdésének és (5) bekezdése első mondatának együttesen értelmezett rendelkezései értelmében a családnak biztosítandó védelem jogcímén a menekült jogállást, ha csupán az egyik szülő menekült jogállását ismerték el. Ez nem áll ellentétben a nemzetközi menekültvédelem szubszidiaritásának elvével. A 2011/95 irányelv 3. cikke lehetővé teszi a tagállamok számára, hogy abban az esetben, ha egy család valamely tagja számára elismerik a nemzetközi védelmet, kiterjesszék e védelem elismerését e család más tagjaira is, amennyiben e személyekre nem vonatkoznak az ezen irányelv 12. cikkében foglalt kizáró okok, és a helyzetük a család egysége fenntartásának szükségessége folytán összefügg a nemzetközi védelem céljával. E jogszabály keretében különös figyelmet kell fordítani a kiskorúak védelmére és a gyermek érdekeire.

22 A kérdést előterjesztő bíróság kifejti, hogy az alapeljárás felperese saját jogán nem tarthat igényt a menekült jogállás elismerésére. A Genfi Egyezmény 1. cikke A. pontja (2) bekezdésének második, a menekültek nemzetközi védelme szubszidiaritásának elvét kifejező albekezdéséből kitűnik, hogy a két vagy több állampolgársággal rendelkező személyek menekült jogállása nem ismerhető el, ha igénybe tudják venni az állampolgárságuk szerinti egyik ország védelmét. Ebben az értelemben kell a 2011/95 irányelv 2. cikkének d) és n) pontját is értelmezni. Csak azon személy minősül az említett irányelv 2. cikkének d) pontja értelmében vett menekültnek, aki nélkülözi a védelmet, mert nem részesül hatékony védelemben ezen irányelv 2. cikkének n) pontja értelmében vett származási ország részéről. Az alapeljárás felperese azonban hatékony védelemben részesülhet Tunéziában, az állampolgársága szerinti egyik országban.

23 Az alapeljárás felperese ugyanakkor eleget tesz a menekültként való elismeréshez szükséges, a német jogban előírt feltételeknek, mint olyan szülő egyedülálló kiskorú gyermeke, akinek e jogállását elismerték. Az AsylG 26. §-a (2) bekezdésének és (5) bekezdése első mondatának együttesen értelmezett rendelkezései értelmében ugyanis családi menekültvédelem címén el kell ismerni azon gyermek származékos menekült jogállását is, aki Németországban született, és másik szülője révén olyan harmadik ország állampolgárságával rendelkezik, amelynek területén nincs kitéve üldözés veszélyének.

24 A kérdést előterjesztő bíróságban ugyanakkor felmerül a kérdés, hogy a német jog ilyen értelmezése összeegyeztethető-e a 2011/95 irányelvvel.

25 E körülmények között a Bundesverwaltungsgericht (szövetségi közigazgatási bíróság, Németország) úgy határozott, hogy az eljárást felfüggeszti, és előzetes döntéshozatal céljából a következő kérdéseket terjeszti a Bíróság elé:

„1. Úgy kell-e értelmezni a 2011/95 irányelv 3. cikkét, hogy azzal ellentétes az olyan tagállami rendelkezés, amely szerint a menekült jogállásúként elismert személy kiskorú és nem házas gyermekének e személytől eredő származékos menekült jogállását (úgynevezett családi menekültvédelem) akkor is el kell ismerni, ha e gyermek – a másik szülő révén – mindenképpen rendelkezik olyan másik ország állampolgárságával is, amely nem azonos a menekült származási országával, és amelynek védelmét igénybe tudja venni?

2. Úgy kell-e értelmezni a 2011/95 irányelv 23. cikkének (2) bekezdését, hogy az a korlátozás, amely szerint csak annyiban kell biztosítani, hogy a családtagok igényelhessék az ezen irányelv 24–35. cikkében említett előnyöket, amennyiben mindez összeegyeztethető a családtag személyes jogállásával, megtiltja, hogy az első kérdésben vázolt körülmények között elismerjék a kiskorú gyermeknek a menekültként elismert személytől eredő származékos menekült jogállását?

3. Jelentőséggel bír-e az első és második kérdésre adandó válasz szempontjából, hogy a gyermeknek és szüleinek lehetőségük van arra, és elvárható tőlük, hogy abban az országban létesítsenek tartózkodási helyet, amelyben a gyermek és az anyja állampolgársággal rendelkezik, amelynek védelmét igénybe tudják venni, és amely nem azonos a menekült (az apa) származási országával, vagy elegendő, hogy a családmag egysége a tartózkodási jogra vonatkozó rendelkezések alapján fenntartható a szövetségi területen?”

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdésekről

26 Kérdéseivel, amelyeket célszerű együttesen vizsgálni, a kérdést előterjesztő bíróság lényegében arra keresi a választ, hogy úgy kell-e értelmezni a 2011/95 irányelv 3. cikkét és 23. cikkének (2) bekezdését, hogy azokkal ellentétes, ha valamely tagállam a kedvezőbb nemzeti rendelkezések értelmében származékos jelleggel és a család egységének fenntartása céljából menekült jogállást biztosít egy olyan harmadik országbeli állampolgár egyedülálló kiskorú gyermeke számára, akinek e jogállását az ezen irányelvvel bevezetett szabályozás alapján elismerték, beleértve azon esetet, amikor e gyermek az adott tagállam területén született, és másik szülője révén olyan harmadik ország állampolgárságával rendelkezik, amelynek területén nincs kitéve üldözés veszélyének. Ebben az összefüggésben e bíróság arra is választ vár, hogy e kérdés megválaszolása szempontjából van-e jelentősége annak, hogy a gyermeknek és szüleinek lehetőségük van-e arra, és észszerűen elvárható-e tőlük, hogy az utóbbi harmadik országban telepedjenek le.

27 Előzetesen emlékeztetni kell arra, hogy a Bíróság állandó ítélkezési gyakorlatából kitűnik, hogy a 2011/95 irányelv rendelkezéseit az irányelv általános rendszerének és céljának fényében kell értelmezni, tiszteletben tartva a Genfi Egyezményt és az EUMSZ 78. cikk (1) bekezdésében említett egyéb vonatkozó szerződéseket. Ezen értelmezés során, amint az ezen irányelv (16) preambulumbekezdéséből kitűnik, tiszteletben kell tartani az Európai Unió Alapjogi Chartája (a továbbiakban: Charta) által elismert jogokat is (lásd ebben az értelemben: 2021. január 13-i Bundesrepublik Deutschland [Palesztin származású hontalan személy menekült jogállása] ítélet, C-507/19, EU:C:2021:3, 39. pont).

28 Az előterjesztett kérdések megválaszolása érdekében először is meg kell állapítani, hogy a jelen ítélet 26. pontjában említetthez hasonló helyzetben lévő gyermek nem felel meg az ahhoz szükséges feltételeknek, hogy a 2011/95 irányelvvel bevezetett szabályozás alapján saját jogán elismerjék a menekült jogállását.

29 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy a 2011/95 irányelv 2. cikkének d) pontjával összhangban menekült különösen „harmadik ország olyan állampolgára, aki faji, illetőleg vallási okok, nemzeti hovatartozása, politikai meggyőződése, avagy meghatározott társadalmi csoporthoz való tartozása miatti üldöztetéstől való megalapozott félelme miatt az állampolgársága szerinti országon kívül tartózkodik, és nem tudja, vagy az üldöztetéstől való félelmében nem kívánja annak az országnak a védelmét igénybe venni”.

30 E meghatározásból következik, hogy a menekültként történő elismeréshez két feltétel teljesülése szükséges, amelyek szorosan kapcsolódnak egymáshoz, és amelyek egyrészt az üldöztetéstől való félelemre, másrészt az érintett személy állampolgársága szerinti harmadik ország által elkövetett üldözési cselekményekkel szembeni védelem hiányára vonatkoznak (lásd ebben az értelemben: 2021. január 20-i Secretary of State for the Home Department ítélet, C-255/19, EU:C:2021:36, 56. pont);

31 Az említett fogalommeghatározás lényegében átveszi a Genfi Egyezmény 1. cikke A. pontjának (2) bekezdésében szereplő meghatározást. Ez utóbbi kifejti, hogy „[o]lyan személy esetében, aki több állampolgársággal rendelkezik, az »állampolgársága szerinti ország« kifejezés jelenti mindazokat az országokat, amelyeknek e személy állampolgára és nem tekinthető az állampolgársága szerinti ország védelmét nélkülöző személynek, az, aki megalapozott félelmen alapuló okok nélkül nem vette igénybe azon országok valamelyikének védelmét, amelynek állampolgára”.

32 Bár ez a pontosítás, amely a nemzetközi védelem szubszidiaritása elvének kifejeződése, kifejezetten nem szerepel a 2011/95 irányelvben, ezen irányelv 2. cikkének n) pontjából azonban az következik, hogy ezen irányelv alkalmazásában minden egyes olyan országot, amelynek a kérelmező adott esetben állampolgára, „származási országának” kell tekinteni.

33 Ily módon a 2011/95 irányelv 2. cikke d) és n) pontjának együttes olvasatából az következik, hogy a több harmadik ország állampolgárságával rendelkező kérelmező csak akkor tekinthető e védelmet nélkülöző személynek, ha nem tudja, vagy az üldöztetéstől való félelmében nem kívánja ezen országok egyikének védelmét sem igénybe venni. Ezen olvasatot ezen irányelv 4. cikke (3) bekezdésének e) pontja is megerősíti, amely rendelkezés értelmében a nemzetközi védelem iránti kérelem egyedi értékelése keretében figyelembe veendő elemek között szerepel az is, hogy észszerűen elvárható-e a kérelmezőtől, hogy egy olyan másik állam védelmét vegye igénybe, amelynek állampolgárságát megszerezheti.

34 Márpedig a kérdést előterjesztő bíróság megállapítja, hogy az alapeljárás felperese hatékony védelemben részesülhet Tunéziában, mely harmadik ország állampolgárságával az anyja révén rendelkezik. E bíróság e tekintetben hangsúlyozza, hogy nem áll rendelkezésre olyan információ, amely arra engedne következtetni, hogy a Tunéziai Köztársaság ne lenne kész és képes biztosítani az alapeljárás felperese számára az üldöztetéssel és a Szíriába, a felperes német hatóságok által menekültként elismert apjának származási országába vagy egy harmadik országba történő kiutasítással szembeni szükséges védelmet.

35 Ebben az összefüggésben emlékeztetni kell arra, hogy a 2011/95 irányelv által bevezetett rendszer alapján a nemzetközi védelem iránti kérelemnek nem lehet saját jogon helyt adni kizárólag azon az alapon, hogy a kérelmező családtagja megalapozottan fél az üldöztetéstől vagy súlyos sérelem tényleges veszélye fenyegeti, amennyiben megállapítást nyer, hogy az e családtaggal fennálló kapcsolata és az abból következő – az ezen irányelv (36) preambulumbekezdése által is hangsúlyozott – különös sebezhetőség ellenére a kérelmező maga nincs kitéve az üldöztetés, illetve a súlyos sérelem veszélyének (lásd ebben az értelemben: 2018. október 4-i Ahmedbekova ítélet, C-652/16, EU:C:2018:801, 50. pont).

36 Másodszor, meg kell jegyezni, hogy a 2011/95 irányelv nem írja elő a menekült jogállásnak vagy a kiegészítő védelmi jogállásnak azon személy családtagjaira való származékos kiterjesztését, akinek e jogállását elismerték, és akinek a családtagjai személyükben nem felelnek meg az e jogállás elismeréséhez szükséges feltételeknek. Ezen irányelv 23. cikkéből ugyanis az következik, hogy az

irányelv annak előírására szorítkozik, hogy a tagállamok nemzeti jogszabályaikat olyan módon alakítsák ki, hogy az ilyen családtagok, a nemzeti eljárásokkal összhangban, és amennyiben az e családtagok személyes jogállásával összeegyeztethető, bizonyos, a család egységének fenntartását célzó előnyökben részesüljenek, amelyek többek között magukban foglalják a tartózkodási engedély kiállítását, a munkavállaláshoz és az oktatáshoz való hozzáférést (lásd ebben az értelemben: 2018. október 4-i Ahmedbekova ítélet, C-652/16, EU:C:2018:801, 68. pont).

37 Egyébiránt a 2011/95 irányelv 2. cikke j) pontjának – amely meghatározza ezen irányelv alkalmazásában a „családtag” fogalmát – és 23. cikke (2) bekezdésének együttes értelmezéséből az következik, hogy a tagállamok azon kötelezettsége, hogy az ezen előnyökhöz való hozzáférésről rendelkezzenek, nem terjed ki a nemzetközi védelemben részesülő személy azon gyermekeire, akik a fogadó tagállam területén, egy ott alapított családban születtek.

38 Harmadszor annak vizsgálatakor, hogy egy tagállam mindemellett elismerheti-e az alapügy tárgyát képezőhöz hasonló helyzetben lévő gyermek származékos menekült jogállását a család egységének fenntartása érdekében, emlékeztetni kell arra, hogy a 2011/95 irányelv 3. cikke lehetővé teszi a tagállamok számára „kedvezőbb szabályok [bevezetését, illetve fenntartását] annak meghatározására, hogy ki minősül menekültnek, illetve kiegészítő védelemre jogosult személynek; valamint úgyszintén a nemzetközi védelem tartalmának meghatározására is, amennyiben e vonatkozó szabályok összeegyeztethetők ezen irányelvvel”.

39 A Bíróság kimondta, hogy a 2011/95 irányelv (14) preambulumbekezdésével együttesen olvasott e megfogalmazásból az következik, hogy az ezen irányelv 3. cikkében említett, kedvezőbb szabályok különösen azon feltételek enyhítésére irányulhatnak, amelyek alapján valamely harmadik országbeli állampolgár vagy hontalan jogosult lehet a menekült jogállásra vagy a kiegészítő védelmi jogállásra (lásd ebben az értelemben: 2018. október 4-i Ahmedbekova ítélet, C-652/16, EU:C:2018:801, 70. pont).

40 Az e 3. cikkben szereplő azon pontosítást illetően, amely szerint minden kedvezőbb szabálynak összeegyeztethetőnek kell lennie a 2011/95 irányelvvel, a Bíróság már kimondta, hogy e szabály nem sértheti ezen irányelv általános rendszerét és céljait. Különösen tilosak az olyan szabályok, amelyek a menekült vagy a kiegészítő védelmi jogállást a nemzetközi védelem logikájával egyáltalán össze nem függő helyzetben lévő, harmadik országbeli állampolgároknak vagy hontalanoknak biztosítják (2018. október 4-i Ahmedbekova ítélet, C-652/16, EU:C:2018:801, 71. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

41 Márpedig a menekült jogállás nemzeti jog alapján történő automatikus elismerése azon személy családtagjai számára, aki számára e jogállást a 2011/95 irányelvvel bevezetett szabályozás alapján ismerték el, *a priori* nem tekinthető úgy, mint amely egyáltalán nem függ össze a nemzetközi védelem logikájával (2018. október 4-i Ahmedbekova ítélet, C-652/16, EU:C:2018:801, 72. pont).

42 Egyrészt ugyanis az Egyesült Nemzetek meghatalmazottainak a menekültek és hontalan személyek helyzetéről rendezett, a Genfi Egyezmény szövegét kidolgozó konferenciája 1951. július 25-i záróokmányában annak hangsúlyozásával, hogy „a család egysége […] a menekült alapvető joga”, és az aláíró államok számára annak ajánlásával, „hogy tegyék meg a szükséges lépéseket a menekültek családi egységének védelme érdekében, különösen biztosítsák, hogy a menekült családok egysége fennmaradjon […]”, ezen egyezmény szerkesztői meghatározták az ilyen intézkedések és a nemzetközi védelem logikája közötti szoros összefüggést. Ezenkívül ezen összefüggés fennállását az UNHCR szervei számos alkalommal megerősítették.

43 Másrészt a 2011/95 irányelv maga is elismeri az említett összefüggés fennállását azáltal, hogy a 23. cikkének (1) bekezdésében általános megfogalmazásban kötelezettséget ír elő a tagállamok számára a nemzetközi védelemben részesülő személy családja egysége fenntarthatóságának biztosítására vonatkozóan.

44 Következésképpen meg kell állapítani, hogy a nemzetközi védelem logikájához kapcsolódik a menekült jogállásnak egy olyan személy, aki számára e jogállást elismerték, kiskorú gyermekére való automatikus, származékos és attól független kiterjesztése, hogy e gyermek személyében megfelel-e az említett jogállás elismeréséhez szükséges feltételeknek, beleértve azon esetet is, ha az említett gyermek a fogadó tagállamban született –, és amely kiterjesztést az alapügyben szóban forgó olyan nemzeti rendelkezés írja elő, amely, amint azt a kérdést előterjesztő bíróság kifejti, a nemzetközi védelemben részesülő személy családja védelmének és a család egysége fenntartásának célját követi.

45 Ugyanakkor meg kell állapítani, hogy előfordulhatnak olyan helyzetek, amelyekben a menekült jogállásnak az azon személy kiskorú gyermekére való automatikus, származékos kiterjesztése, aki számára e jogállást elismerték, e kapcsolat fennállása ellenére összeegyeztethetetlen lenne a 2011/95 irányelvvel.

46 Egyfelől ugyanis az irányelvben szereplő kizáró okok céljára – azaz az irányelvben a Genfi Egyezménnyel összhangban előírt védelmi rendszer hitelességének megőrzésére – tekintettel az irányelv 3. cikkében szereplő fenntartással ellentétes az, ha valamely tagállam olyan rendelkezéseket fogad el vagy tart fenn, amelyek az irányelvben előírtak szerint menekültként ismerik el az említett irányelv 12. cikkének (2) bekezdése értelmében ez alól kizárt személyt (2010. november 9-i B és D ítélet, C-57/09 és C-101/09, EU:C:2010:661, 115. pont).

47 Márpedig, amint azt a kérdést előterjesztő bíróság kiemeli, az AsylG 26. §-ának (4) bekezdése kizárja az ilyen személyeket a menekült jogállásnak az ezen 26. § (2) és (5) bekezdése együttesen értelmezett rendelkezéseinek alkalmazásából eredő kiterjesztése alól.

48 Másfelől a 2011/95 irányelv 23. cikkének (2) bekezdéséből az következik, hogy az uniós jogalkotó ki kívánta zárni a nemzetközi védelemben részesülő személy számára biztosított előnyök ezen személy valamely családtagjára történő kiterjesztését, amennyiben az összeegyeztethetetlen a család érintett tagjának személyes jogállásával.

49 E rendelkezés keletkezésének körülményeiből és az általa előírt fenntartás terjedelméből az következik, hogy e rendelkezést abban az esetben is alkalmazni kell, ha valamely tagállam úgy dönt, hogy nem szükséges az előnyök kiterjesztésére szorítkozni, hanem ezen irányelv 3. cikke alapján olyan kedvezőbb szabályokat kíván elfogadni, amelyek alapján a nemzetközi védelemben részesülő személy részére biztosított jogállás automatikusan kiterjed a családtagokra, függetlenül attól, hogy azok személyükben megfelelnek-e az említett jogállás elismeréséhez szükséges feltételeknek.

50 Meg kell ugyanis állapítani, hogy az immár a 2011/95 irányelv 23. cikkének (2) bekezdésében szereplő fenntartást az Európai Parlament a 2004/83 irányelv elfogadásához vezető jogalkotási eljárás során javasolta, amely irányelvnek az „átdolgozása” a 2011/95 irányelv, és amely 23. cikke nagyrészt megfelel a 2011/95 irányelv ugyanezen cikkének. Ez a javaslat az Európai Közösségek Bizottságának azon javaslatára vonatkozott, amely előírta a tagállamok számára annak biztosítását, hogy „a nemzetközi védelmet kérelmezőket kísérő családtagjaik ugyanolyan jogállást igényelhessenek, mint a kérelmezők”. A Parlament – amellett, hogy e kötelezettségnek a

kérelmezőkhöz később csatlakozó családtagokra történő kiterjesztését javasolta – úgy találta, hogy ezt a fenntartást annak figyelembevétele érdekében kell bevezetni, hogy a családtagoknak „lehet olyan önálló és a [kérelmező] jogállásától eltérő jogállása, amely nem egyeztethető össze a nemzetközi védelemmel”. (Lásd: a harmadik országok állampolgárainak, illetve a hontalan személyeknek menekültként vagy a más okból nemzetközi védelemre jogosultként való elismerésének feltételeiről [helyesen: feltételeire] és az e státuszok tartalmára vonatkozó minimumszabályokról szóló tanácsi irányelvjavaslatról szóló, 2002. október 8-i európai parlamenti jelentés, COM(2001)510, A 5–0333/2002 végleges, 22. módosítás [HL 2002. C 51. E, 325. o.]).

51 Az uniós jogalkotó végül nem fogadta el az említett kötelezettséget. Fenntartotta azonban az összeegyeztethetőségre vonatkozó fenntartást, és a 2004/83 irányelv és a 2011/95 irányelv 23. cikkének (1) és (2) bekezdésében annak előírására szorítkozott, hogy a tagállamok biztosítsák a család egységének fenntarthatóságát, valamint azt, hogy a nemzetközi védelemben részesülő személy azon családtagjai, akik személyükben nem felelnek meg az e védelem megszerzéséhez szükséges feltételeknek, a nemzeti eljárásokkal összhangban bizonyos előnyökben részesülhessenek.

52 E 23. cikk keletkezéstörténetéből így kitűnik, hogy azon tagállamnak, amely az ezen irányelvek 3. cikkében biztosított lehetőséggel élve olyan kedvezőbb szabályokat kíván elfogadni vagy fenntartani, amelyek értelmében az ilyen védelemben részesülő személynek biztosított jogállás automatikusan kiterjed a családtagjaira, függetlenül attól, hogy azok személyükben megfelelnek-e az e jogállás elismeréséhez szükséges feltételeknek, e szabályok alkalmazása során ügyelnie kell az említett 23. cikk (2) bekezdésében foglalt fenntartás tiszteletben tartására.

53 E fenntartás terjedelmét a 2011/95 irányelv 23. cikkének a nemzetközi védelemben részesülő személyek családi egysége fenntartásának biztosítására irányuló céljára, valamint azon sajátos kontextusra tekintettel kell meghatározni, amelybe e fenntartás illeszkedik.

54 E tekintetben meg kell állapítani, hogy különösen összeegyeztethetetlen lenne a nemzetközi védelemben részesülő személy azon gyermekének személyes jogállásával, aki személyében nem felel meg az e védelem megszerzéséhez szükséges feltételeknek, ha a 2011/95 irányelv 23. cikkének (2) bekezdésében foglalt előnyöket vagy az ilyen védelemben részesülő személynek biztosított jogállást kiterjesztenék e gyermekre, amennyiben az a fogadó tagállam állampolgárságával, vagy olyan más állampolgársággal rendelkezik, amely a személyes jogállására jellemző valamennyi elemre tekintettel e kiterjesztéshez képest kedvezőbb bánásmódot biztosít számára.

55 A 2011/95 irányelv 23. cikkének (2) bekezdésében szereplő fenntartás ezen értelmezése teljes mértékben figyelembe veszi a gyermek mindenek felett álló érdekét, amelynek fényében e rendelkezést értelmezni és alkalmazni kell. Ezen irányelv (16) preambulumbekezdése kifejezetten hangsúlyozza, hogy az irányelv tiszteletben tartja a Chartában foglalt alapvető jogokat, és elő kívánja mozdítani többek között a Charta 7. cikkében biztosított, a családi élet tiszteletben tartásához való jog, valamint a gyermeknek a Charta 24. cikkében elismert jogai alkalmazását, amelyek között ez utóbbi rendelkezés (2) bekezdésében szerepel a gyermek mindenek felett álló érdekének figyelembevételére vonatkozó kötelezettség (lásd ebben az értelemben: 2021. szeptember 9-i Bundesrepublik Deutschland [Családtag] ítélet, C-768/19, EU:C:2021:709, 36–38 pont).

56 Az említett értelmezés egyébiránt megfelel az UNHCR által javasolt értelmezésnek, amely utóbbi dokumentumai különös jelentőséggel bírnak a Genfi Egyezmény által rábízott feladatokra tekintettel (2019. május 23-i Bilali ítélet, C-720/17, EU:C:2019:448, 57. pont).

57 A 2004/83 irányelvhez fűzött magyarázó megjegyzéseiben az UNHCR ezen irányelv 23. cikkének (1) és (2) bekezdésével kapcsolatban hangsúlyozta, hogy úgy véli „ugyanazon család tagjai számára ugyanazt a jogállást kell biztosítani, mint az elsődleges kérelmező számára (származékos jogállás)”, és a következőket állapította meg: „[a] család egységének elve az Egyesült Nemzetek meghatalmazottainak a menekültek és hontalan személyek helyzetéről rendezett 1951. évi konferenciája záróokmányából, valamint az emberi jogi szabályozásból következik. Az [Európai Unió] legtöbb tagállama származékos jogállást biztosít a menekültek családtagjai számára. [Az UNHCR] tapasztalata is azt mutatja, hogy általában ez az eljárás legpraktikusabb módja. Előfordulnak azonban olyan helyzetek, amikor nem alkalmazható a származékos jogállás ezen elve, mégpedig ha a családtagok maguk is saját jogon kívánnak menedékjogot kérni, vagy ha a származékos jogállás biztosítása összeegyeztethetetlen lenne személyes jogállásukkal, például ha a fogadó ország állampolgárságával rendelkeznek, vagy mert állampolgárságuk alapján kedvezőbb szabályra hivatkozhatnak”.

58 Márpedig, a kérdést előterjesztő bíróság által végzendő vizsgálatok fenntartása mellett, nem tűnik úgy, hogy az alapeljárás felperese a tunéziai állampolgársága vagy a személyes jogállására jellemző valamely más elem alapján Németországban kedvezőbb bánásmódban részesülne annál, mint amely az apjának biztosított menekült jogállás alapügyben szóban forgó rendelkezésben előírt, származékos kiterjesztéséből következne.

59 Végül meg kell állapítani, hogy az alapügyben szóban forgóhoz hasonló kedvezőbb nemzeti rendelkezésnek a 2011/95 irányelvvel, és különösen az annak 23. cikke (2) bekezdésében szereplő fenntartással való összeegyeztethetősége, vagy annak az alapeljárás felperesének helyzetéhez hasonló helyzetre való alkalmazása nem függ attól, hogy az alapeljárás felperesének és szüleinek lehetőségük van-e arra, és észszerűen elvárható-e tőlük, hogy Tunéziában telepedjenek le.

60 Amint ugyanis arra a főtanácsnok indítványának 93. pontjában rámutatott, ezen irányelv 23. cikkének célja annak lehetővé tétele, hogy a nemzetközi védelemben részesülő személyt megillessék az e védelem által számára biztosított jogok, fenntartva a család egységét a fogadó tagállam területén. Az alapeljárás felperese családjának azon lehetősége, hogy Tunéziában telepedjen le, következésképpen nem igazolhatja az e rendelkezés (2) bekezdésében szereplő fenntartás olyan értelmezését, amely szerint az kizárja az alapeljárás felperese számára menekült jogállás elismerését, mivel az ilyen értelmezés azt jelentené, hogy az apja lemond a számára Németországban biztosított menedékjogról.

61 Ezenkívül e körülmények között egy olyan jogszabály alkalmazása, amely lehetővé teszi a menekült jogállás elismerését azon személy családtagjai számára, akinek e jogállását elismerték, jóllehet e családnak lehetősége lenne egy harmadik országban letelepedni, nem kérdőjelezheti meg a jelen ítélet 41. pontjában tett azon megállapítást, amely szerint az ilyen szabályozás *a priori* nem tekinthető úgy, mint amely egyáltalán nem függ össze a nemzetközi védelem logikájával.

62 A fenti megfontolások összességére tekintettel az előterjesztett kérdésekre azt a választ kell adni, hogy a 2011/95 irányelv 3. cikkét és 23. cikkének (2) bekezdését úgy kell értelmezni, hogy azokkal nem ellentétes az, ha valamely tagállam a kedvezőbb nemzeti rendelkezések értelmében származékos jelleggel és a család egységének fenntartása céljából menekült jogállást biztosít egy olyan harmadik országbeli állampolgár kiskorú gyermeke számára, akinek e jogállását az ezen

irányelvvel bevezetett szabályozás alapján elismerték, beleértve azon esetet, amikor e gyermek az adott tagállam területén született, és másik szülője révén olyan harmadik ország állampolgárságával rendelkezik, amelynek területén nincs kitéve üldözés veszélyének, feltéve hogy e gyermekre az említett irányelv 12. cikkének (2) bekezdésében szabályozott kizáró okok egyike sem vonatkozik, és e gyermek az állampolgársága vagy a személyes jogállására jellemző valamely más elem alapján az említett tagállamban nem részesülne kedvezőbb bánásmódban annál, mint amelyet a menekült jogállás biztosítana számára. E tekintetben nem releváns az a kérdés, hogy az említett gyermeknek és szüleinek lehetőségük van-e arra, és észszerűen elvárható-e tőlük, hogy e harmadik országban telepedjenek le.

A költségekről

63 Mivel ez az eljárás az alapeljárásban részt vevő felek számára a kérdést előterjesztő bíróság előtt folyamatban lévő eljárás egy szakaszát képezi, ez a bíróság dönt a költségekről. Az észrevételeknek a Bíróság elé terjesztésével kapcsolatban felmerült költségek, az említett felek költségeinek kivételével, nem téríthetők meg.

A fenti indokok alapján a Bíróság (nagytanács) a következőképpen határozott:

A harmadik országbeli állampolgárok és hontalan személyek nemzetközi védelemre jogosultként való elismerésére, az egységes menekült- vagy kiegészítő védelmet biztosító jogállásra, valamint a nyújtott védelem tartalmára vonatkozó szabályokról szóló, 2011. december 13-i 2011/95/EU európai parlament és tanácsi irányelv 3. cikkét és 23. cikkének (2) bekezdését úgy kell értelmezni, hogy azokkal nem ellentétes az, ha valamely tagállam a kedvezőbb nemzeti rendelkezések értelmében származékos jelleggel és a család egységének fenntartása céljából menekült jogállást biztosít egy olyan harmadik országbeli állampolgár kiskorú gyermeke számára, akinek e jogállását az ezen irányelvvel bevezetett szabályozás alapján elismerték, beleértve azon esetet, amikor e gyermek az adott tagállam területén született, és másik szülője révén olyan harmadik ország állampolgárságával rendelkezik, amelynek területén nincs kitéve üldözés veszélyének, feltéve hogy e gyermekre az említett irányelv 12. cikkének (2) bekezdésében szabályozott kizáró okok egyike sem vonatkozik, és e gyermek az állampolgársága vagy a személyes jogállására jellemző valamely más elem alapján az említett tagállamban nem részesülne kedvezőbb bánásmódban annál, mint amelyet a menekült jogállás biztosítana számára. E tekintetben nem releváns az a kérdés, hogy az említett gyermeknek és szüleinek lehetőségük van-e arra, és észszerűen elvárható-e tőlük, hogy e harmadik országban telepedjenek le.

Aláírások